

Szöllősi Mátyás

SZÉGYENLŐS ÁLMOK

28.

emlékfoszlányok M-nek

Milyen különös, hogy a rád-ébredés
elsősorban szemlehungyást takar.
A szíved nehéz volt. Betegen jelensz
meg számomra először, abban az egykor
volt cselédlakásban, a kastély legalsó
szintjén, a lihegő-párás kert mélye
mögött, ami nemcsak számomra volt
dzsungel-gyerekkor, más tévelygők
számára is. Hányan vesztek el délutánokra
ott, s közülük hányan nem találják magukat
azóta sem. Örültél érkezésemnek, és én nem
értettem, mit jelent a találkozás, vagyis hogy
vagy még, és leszel, számomra is,
több mint két évtizeden át. Olyan, de nem is
csak olyan, hanem az, sőt, leginkább ő,
aki holdtalan éjszakákon sem téved el
sosem, s aki egy eltávozott iránti szerelmet
folytonosan ziháló mellkasban dédelget.
Titkokat bízál rám, melyekhez már akkor
kevés voltam, mégis több annál, mint ami most,

nélküled vagyok. Mindig elejétől a végéig voltál,
újra és újra azokban az elbeszélte történetekben,
láthattam szemedben a bizalom örökkévalóságát,
s hogy még a halál sem legyőzhető.
Folyton számolni tanítottál. Metsző racionalitásod
kétségbeejtő volt hited mértékéhez mérten,
miközben arcod korán és gyorsan mélyülő
barázdái túl voltak a tökéletességen.

27.

emlékfoszlányok egy testvérnek

Látom apró kezéd ráncos redőit néhány
nappal eljöveteled után, s hogy még rendes
körmöd sincs, amivel megkarmolhatnád
gyámoltalan arcomat. Eleinte könnyű volt
szeretni téged. Átélni, hogy az éjjel visítása
nem bennem ölt testet végre, s mindhiába.
Nem mondhatni, hogy később nem volt bennem
harag, irigység, amit csupasz látványod tett csak
súlytalanná időnként, hogy aztán újraéledjen
néhány beteljesületlen gyermeki vágyban,
nem értve sehogysem, honnan az érzés, hogy téged
jobban szeretnek körülöttünk akárhányan.
Volt elég időm megfigyelni téged a korai
időkben, mégis, minél inkább ismerni véltelek,
annál jobban féltem, hogy elsőként is
második leszek, míg nem egyszer csak
váratlanul járni, majd beszélni kezdteél.
A mi jelentése egyszerre érdekelni kezdett,
ahogy az is, neked bizonyos szervekből miért
van másmilyen, s a kérdés: több vagy-e és szebb-e?
Elfogadni, hogy egy, az enyémhez nagyon hasonló
tekintet is lehet csábító és kékes, s hogy téged mégis
talán tisztább és biztosabb utakra vezet rá szemed
két, jóval szűkebb résen át. Persze volt értetlenség is.

Megbocsátás, ha tévednénk. Megannyi kérdés,
amire azóta sem tudjuk a választ, és néhány
félelmetes fölismerés, mely azt mutatja,
szótlan másságunk végül is egy látszat csupán.
Volt gyűlölet, jól emlészem, egy-egy ökölbe
szorított kézben, könnyörtelen és önfeledt nevetés,
annyi pofon játékból, kímélet és kínszenvedés.
Volt indulat, mi ellők, majd visszaránt, mert végre
voltál te, aki nem csak boldog életet, de valódi
halált is kívántál nekem.

© Döbrentey Dániel: Párma (Emilia-Romagna), a dóm harangtornya és a keresztelőkápolna